

PHÚ - TRƯƠNG - PHONG - HÓA

Số 87 ngày 2 Mars 1934

CON CHIM XANH

CỦA

ĐOÀN PHÚ TÙ

TU-LỤC
VĂN-ĐOÀN

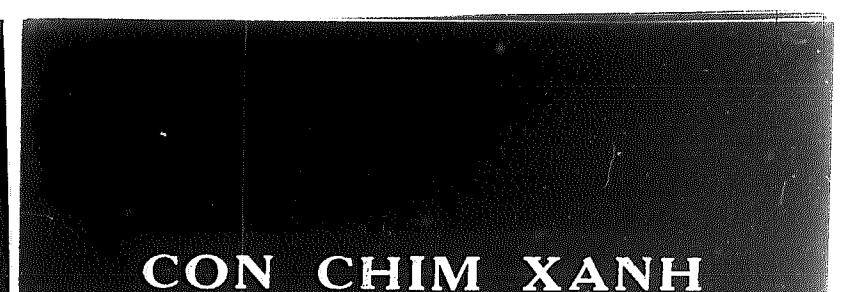
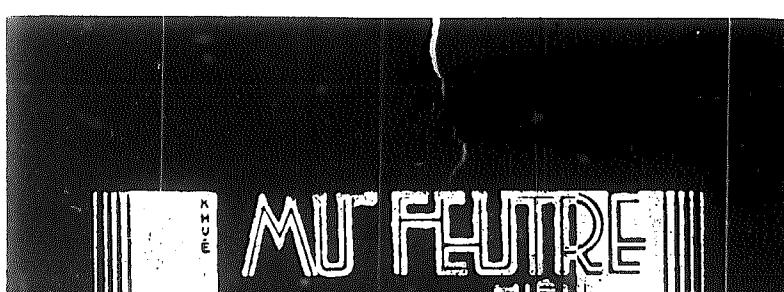
ANNAM XUẤT-BẢN CỤC ĂN-HANH

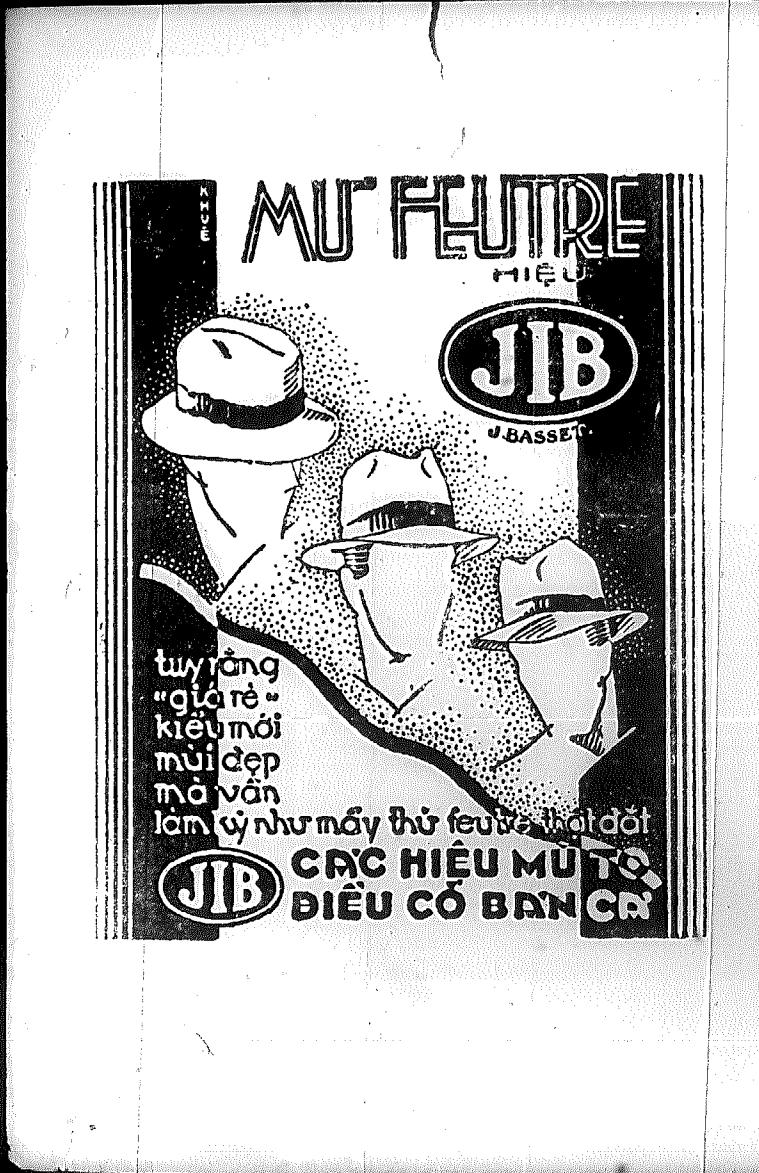
1, Boulevard Carnot, Hanoi

MỘI TẬP: 8 xu

129568

129568

CON CHIM XANH

Hài kịch, một hồi

NHÂN VẬT: THÚY

LÂM
TUYẾT HỒ

Một căn phòng ở Hanoi, cửa một bọn thiếu niên ở chung dung. Đồ đặc bừa bãi... Trong cùng có hai cửa sổ trông ra đường. Bên cạnh một cửa sổ, chút lửa tàn đang ấm-í cháy trong lò sưởi.

Tối hôm ba mươi tết, vào khoảng 7 giờ rưỡi, trong phòng đã tối mà chưa lên đèn. Một chút ánh sáng đỏ hồng, chiếu từ lò sưởi ra, lờ mờ, phảng phất. Có bóng người thấp thoáng trước lò sưởi và trước cửa sổ. Bên ngoài, trời thăm thẳm tối, có vẻ ẩm ướt như mưa bụi.

* * *

Lớp thứ nhất

THÚY, LÂM.

(Lâm ngồi trước lò sưởi, hút thuốc lá. Thúy dì lại trong phòng, cũng hút thuốc. Hai cái chén đỏ lòe trong bóng tối lờ mờ... Một lát)

LÂM — Thúy, lấy hộ mẩu nến ở hòn.

THÚY — Đề làm gì?

LÂM — Đề thấp lèn cho sáng sủa một chút chứ. Mai nói truyện quên cả đèn d้อม, đề nhà tôi ôm om...

THÚY — (dì lấy nến, bồng quay lại nhin Lâm, rồi dừng im) Ô, anh Lâm, anh ngồi yên, dừng động đây... cứ ngồi như trước... Ô, thú quá, Lâm à. Cái lò sưởi đỏ hồng... cái bóng

đen lù lù ở trước cửa lò..., diều thuốc lá lập lòe..., chung quanh tôi lờ mờ... ô, thích quá.., tôi nhớ, đã lâu lắm, có một lần, tôi đã được trông thấy cái cảnh-tượng này, y như thế này, không khác một ly... Lại cũng cái cửa sổ tìm tìm ở bên phải.., Ủ, có đến ba, bốn năm rồi, một người bạn tôi cũng ngồi hút thuốc trước cửa lò, tôi cũng dương cầm mầu nến.... cũng y như lúc này... Đề yên, tôi nhớ... (Một lát) Ô, sao lại có cái giày phút sung sướng như thế này nhỉ?... Tôi không hay nghĩ đến những ngày đã qua, thế mà vừa rồi, cả

THÚY — Vâ bây giờ lại xin anh điều nữa! (Lâm đưa thuốc) Tốt quá! Thôi, Lâm đừng về quê nữa nhé, ở đây với tôi, rồi mai về xong nhà một thê. Ở đây cho Thúy hút thuốc chung với.

LÂM (giật mình) — Chết chửa, suýt nữa quên đấy. Hơn 7 giờ rồi mà chưa vẽ, thì có vở lý không? Nói truyện nhảm mãi, khuya quá, không biết còn xe không...

đen lù lù ở trước cửa lò..., điếu thuốc lá lập lòe..., chung quanh tôi lò mờ... ô, thích quá... tôi nhớ, đã lâu lắm, có một lần, tôi đã được trông thấy cái cảnh tượng này, y như thế này, không khác một ly... Lại cũng cái cửa sổ tim tim ở bên phải... Ủ, có dến ba, bốn năm rồi, một người bạn tôi cũng ngồi hút thuốc trước cửa lò, tôi cũng thường cầm mẩu nến... cũng y như lúc này... Đè yên, tôi nhớ... (Một lát) Ô, sao lại có cái giây phút sung sướng như thế này nhỉ?... Tôi không bay nghĩ đến những ngày đã qua, thế mà vừa rồi, cả một quãng đời năm xưa bặt lèn rất rõ rệt... làm cho tôi có một cái cảm giác vui thích không biết chừng nào. Anh thử xem, quả tim tôi đậm đật không!

LÂM — Chắc cái quãng đời ấy êm đẹp lắm.

THÚY — Không, thế mới lạ chứ. Anh tính, tôi thì còn làm gì có một quãng đời êm đẹp bao giờ... Cái mẩu quá khứ, tôi vừa trông thấy, nó cũng buông khò như thường, tôi chẳng muốn ôn lại làm gì. Thực tôi cũng không hiểu tại sao vừa rồi tôi thấy sung sướng quá. Cái sung sướng bỗng nhiên, ngắn ngủi nhưng đầy đủ lắm, anh à. Sau cái giây lát hạnh phúc này, tôi có thể chết ngay được rồi, không còn ăn hận gì nữa...

LÂM (bật cười) — Điên dãy à, Thúy? Vừa thấy được sung sướng, lại đã muốn chết ngay...

THÚY — Anh không hiểu...

LÂM — Có lẽ tôi không hiểu thực. Nhưng tôi cũng không muốn hiểu như anh, vì mai là ngày tết, chúc nứa đã giao thừa, tôi chẳng muốn chết tí nào cả. Hãy cứ sống nốt đêm nay, sáng mai dậy, đời lại không đẹp hơn sắc pháo hồng...

THÚY (cười sảng sác) — Anh tưởng tôi đòi tự-vẫn đây ư? Thật là anh điên, chứ không phải tôi! Anh điên thật đây, anh Lâm à. Anh sợ tôi tự-vẫn? Hả, hả, thú quá... (cười lớn)... Muốn tôi tự-vẫn, anh hãy đợi ngày nào ở trên đời không còn một người con gái nào có nhan sắc, không còn một con chim nào bay hót trên cây, không còn một bông hoa nào thơm ngào-ngạt trong cái vườn tạo-hoa này nữa. Cái ngày đó, họa chặng tôi mới tự-vẫn, nếu không còn một điếu thuốc lá nào để hút cho quên. Nhưng chắc không bao giờ Thúy chết cả, vì bao giờ cũng có Lâm là kho thuốc lá của Thúy, cái kho vạn, bao giờ cũng sẵn...

LÂM (cũng cười) — Mà nhất là bây giờ, vì từ nay anh đã hút của tôi mãi năm điếu rồi.

THÚY — Và bây giờ lại xin anh điếu nứa! (Lâm đưa thuốc) Tốt quá! Thôi, Lâm đừng về quê nữa nhé, ở đây với tôi, rồi mai về xong nhà một thê. Ở đây cho Thúy hút thuốc chung với.

LÂM (giật mình) — Chết chửa, suýt nứa quên đấy. Hơn 7 giờ rồi mà chưa về, thì có vô lý không? Nói truyện nhảm mãi, khuya quá, không biết còn xe không...

THÚY (thắp nến để trên mặt là sưởi). — Thôi, dừng về nứa, Lâm à, ở đây cho vui. Việc gì cứ phải về nhà mới ăn tết được? Ở đâu chẳng có đêm giao-thừa? Ở đâu không có ngày nguyên-dán? Anh tưởng ở trong cái phòng nhỏ hẹp này, cái xuân mới nó không thêm vào hay sao? Anh ở đây mà xem, sáng mai tất cả Hanoi, ở bên ngoài cái cửa sổ kia, sẽ đầy ngập những sắc pháo đỏ, và những dòn má ống hồng. Ở trong cái phòng con này cũng sẽ thấy cái vui ngày tết như mọi nơi, hả tất phải về quê.

LÂM — Anh nói như một người không bao giờ có gia đình, không biết cái thú xum họp bôm đùi năm...

THÚY. — Anh nhắc làm gì đến Tuyết-Hồ nữa? Tôi đã thè sẽ quên cái con khốn-nạn ấy...

LÂM. — Cái con khốn-nan... mà trước kia anh vẫn gọi là

THÚY — Có chứ, trước kia tôi cũng có gia-dinh như ai, nhưng tôi không hề bao giờ thấy cái vui xum họp cả.

LÂM — Anh tự dối anh đấy thôi. Suốt một năm giòng, tha

THỦY — Có chứ, trước kia tôi cũng có gia-dinh như ai, nhưng tôi không hề bao giờ thấy cái vui xum họp cả.

LÂM — Anh từ dối anh đây thôi. Suốt một năm giòng, tha hồ cho anh xa nhà, nhưng đến ngày tết, anh sẽ thấy thiêu thoán, lạnh lùng, nhớ nhung. Cái cảm tình đó rất thông thường, không ai thoát khỏi. Ngày tết không giống như mọi ngày, nó là một ngày đặc biệt, có cái ý nghĩa tôn giáo, cái hương vị thần linh, nó làm cho anh bất giác phải nhớ đến gia-dinh, đến cái mái nhà tranh thân ái, đến cái ban thờ mù-mịt những khói hương... Cũng cảnh đào, chậu cúc, cũng cầu dối dàn cột, cũng sắc pháo ngập sân, nhưng lại phải có cái khồng-khi thần yêu thì những cái đồ mới rực rỡ, mới tung bừng, mới làm cho mình có một cái vui khác thường. Anh thử nhận xem, có phải cứ đến tối ba mươi tết, người ta mới thấy trong lòng thiết tha áu yếm cái gia-dinh mà người ta thường ghét bỏ. Cứ đến tối hôm nay, ta mới thấy gia-dinh là quý, và mới cảm ơn Trời, Phật đã cho ta một cái sô bếp áu áp cho khói quanh hiu.

THỦY — Anh nói có lý lắm, song chỉ có lý cho những người còn cái óc trưởng giả thôi... Thực tình tôi không hề thấy cái cần của gia-dinh, cả đến tối hôm nay cũng vậy... (Một lát, Thủy thở dài). Mà tôi cũng chẳng làm gì có gia-dinh để thấy được sự cần ấy. Đã lâu rồi, Lâm ạ, tôi không còn biết gia-dinh là cái gì, tôi đã quên cả những giây phút thần yêu ngày bé đại... tôi không thể xét đoán như anh được, vì lòng tôi với lòng anh khác nhau xa. Tôi như người đã sống quen với cái quạnh hiu... Nhưng anh đừng tưởng tôi buồn dẫu. Không, tôi không buồn tí nào. Càng hiu quạnh, càng cô đơn, tôi càng thấy đời tôi đẹp, và tôi càng cảm thấy cái thi-vị nồng nàn của sự sống, dù cho nó có chua chát đến đứt đ全面建成。Sống một mình, sướng lắm, anh ạ. Minh thấy được cả một cái sống đầy đủ, hoàn toàn, chứ không như ở gia-dinh, bao nhiêu người chung nhau một cái sống nặng nề, ngợ ngác...

LÂM — Nhưng mà anh vẫn muốn yêu, vẫn thích có «một quả tim với một túp lều tranh», để hưởng cái vui chia sẻ.. Nếu anh thích cô đơn, sao anh lại còn yêu Tuyết Hồ, sao anh lại sầu não, đau đớn vì Tuyết Hồ đã bỏ anh để yêu người khác?

THỦY — Anh nhắc làm gì đến Tuyết-Hồ nữa? Tôi đã thế sê quên cái con khốn-nạn ấy...

LÂM — Cái con khốn-nạn... mà trước kia anh vẫn gọi là «con chim xanh» yêu qui, trong bao nhiêu lâu đã làm cho lòng anh được ấm áp...

THỦY — Bây giờ tôi đã thấy được cái chân-lý chua chát của đời rồi... Không những Tuyết-Hồ, tất cả tại dàn bà tôi cho là dả dỗi hết, không bao giờ có cái tình yêu chân thật. Đổi với dàn bà, các anh nên yêu sắc đẹp của họ, nhưng dưới cái sắc đẹp-thoảng qua, dừng tìm một quả tim dẫu thầm... Các anh đi tìm sự áu-yếm, trong gia-dinh hay trong tình trường cũng vậy, sau một hồi ảo-tưởng, các anh sẽ chỉ thấy một trạng thái-vọng, nó làm cho các anh chán ngán, không muốn sống nữa.

LÂM — Anh mới ngoài hai mươi tuổi đâu, mà đã có những giòng chán chường, như thế không hay đâu... Tôi yêu anh lắm, tôi không muốn cho anh phải dám dối trong những cảm tình chua chát, tôi muốn anh trở lại yêu những cái mà mọi người yêu, sống cái đời của mọi người.

THỦY — Sống cái đời của mọi người? Không, tôi không muốn thế một tí nào. Tôi cần phải sống cái đời của tôi, no không giống ai hết, vì còn gì khổ hơn là thấy mình giống một người khác? Đời của mình, nếu cũng giống như trâm, nghìn cái đời vô vị, còn gì chán hán hơn nữa, sống như thế, còn gì là sinh thú? Không, tôi van anh, anh có về quê thì về kéo khuya, nhưng đừng bắt tôi về nữa, vì tôi chỉ có thể làm ngang trái cái hạnh-phúc êm-dềm của gia-dinh anh thôi...

LÂM — Anh nói cái gì ngộ vậy? Anh vẫn biết đấy, thấy đẽ tôi có anh lắm, nếu có anh về ăn tết với tôi, các cụ cảng vui chứ có gì là ngang trái? Gia-dinh tôi, anh hãy coi như gia-dinh anh, và nếu anh thiến cái áu yếm của cha mẹ, anh hãy tin rằng thầy đẻ tôi yêu anh chẳng khác gì con đẻ... Ở nhà tôi êm-dềm và ấm áp lắm, thế nào anh cũng về, nhé? Ở đây thi buồn chê.

THỦY — Cảm ơn anh có bụng tốt. Mọi năm, tôi ăn tết ở nhà ông chú họ, nhưng năm nay không muốn về nữa. Ở đây cũng thú lắm, chứ sao? Anh sợ tôi buồn? Thế thì anh sẽ cho tôi một ít quà mèo mua đó: kèo, mứt, thuốc lá, hạt dưa, cho tôi mỗi thứ một ít, để đủ vui mấy hôm. Phải đấy, chia quà đi, rồi về kéo nhà mong.

(Thúy mở gói đồ của Lâm, lấy hai gói thuốc lá, một ít kèo, một ít hạt dưa...)

LÂM — Không ai diễn rõ như anh. Đêm ba mươi tết, một mình nằm xuống trong gian phòng chật chội. Đến mùng tháng

thật là đầy đủ, tốt tươi, dễ mày ai đã có được bàn cỗ to hơn nưa! (Bên ngoài có tiếng pháo nổ, lửa sáng lấp lóe, khói pháo bay vào. Thủy lắng đắng nghe tiếng pháo, và gửi mùi khói them). Cái nồi khai cơm thêm lò phết nếp nấu xong thường

qua tim với một túp lều tranh), de hương cái vui chia sẻ...
Nếu anh thích' cò-dơn, sao anh lại còn yêu Tuyết Hồ, sao
anh lại sầu não, đau đớn vì Tuyết Hồ đã bỏ anh để yêu
người khác?

cung thủ lâm, chử sao? Anh sợ tôi buồn? Thế thi anh sẽ cho
tôi một ít quà mới mua đó: kẹo, mứt, thuốc lá, hạt dưa, cho
tôi mỗi thứ một ít, để đủ vui mấy hôm. Phải đây, chia quà đi,
đi về kẹo nhà mong.

(Thúy mở gói đồ của Lâm, lấy hai gói thuốc lá, một
ít kẹo, một ít hạt dưa...)

LÂM. — Không ai diễn rõ như anh. Đêm ba mươi tết, một
minh năm suông trong gian buồng chồng. Đến một thằng nhỏ
cũng không có mà sai.

THÚY. — Có hè gi, cái đó? Vả lại, càng quạnh hiu, càng thú,
chứ sao? Đêm ba mươi tết, nó có cái thi vị huyền bí, và mỉa-
mai lầm, nêu kh้อง sống một cách phỏng-lãng, vị tắt đã cảm
thấy được. Tôi chắc cái đêm hôm nay của tôi nó sẽ dõi-dào
nhieu cảm-giác và cảm-tình mới lạ. Thú lâm, tôi thấy sắp
được sống một đêm lạ lùng chưa bao giờ có.

LÂM. — (Đứng dậy) Thôi, tôi cũng không ép anh nữa.
Nhưng trong mấy hôm tết, nếu buồn, về quê tôi chơi, rồi ta
dánh tò-tóm, đánh cờ nhé? Tôi vè... (ôm gói bánh, kẹo, rượu
ngot, pháo,... Bắt tay Thúy). Mông mòng về chơi, nhé? (Thúy
lặng im) Thế bao giờ vè?

THÚY. — (Mím cười) Tất nhiên là bao giờ hết thuốc lá, và
hết kẹo...

LÂM. — À, tôi có hai chai rượu ngọt, anh giữ lấy một chai.
Anisette hay Cacao?

THÚY. — Ủ, anh để cho tôi chai Anisette. (Lâm đưa chai
rượu) Ô, anh Lâm từ tết qua. (Thúy bắt tay Lâm. Lâm dit ra.)

* * *

Lớp thứ hai

THÚY (một mình)

(Thúy bỗng nhặt kẹo, mứt, rượu lên một cái bàn con
kè gần cửa sổ. Trịnh trọng cầm một cây nến trên miệng
một cái chai không. Vìa xếp đon vừa nói một mình).

THÚY. — Chai Anisette để bên này... cây nến để bên này....
thê! Kẹo để dây (ném một cái kẹo) Ô, ngon lạ! Từ bé không
được ăn cái kẹo nào ngọt bằng! Ăn kẹo thì phải hút thuốc,
nhà thuốc Camel mới ngọt, phải dây (bóc gói Camel, châm
nuốt dây), ừ, có thể chứ, tôi già nhất lại di hút Job! (Nhìn
khỏi thuốc bay) Ô, suýt nữa quên... (chạy đi lấy bó hoa violette
cầm vào một cái cốc, để giữa bàn, ngắm nghia, một lần). Chà!
đẹp dữ a! Xem còn thiếu gì nữa không? Chẳng thiếu gì cả.

thật là đầy đủ, tốt tươi, dễ mày ai đã có được bàn cỗ to hơn
nữa! (Bên ngoài có tiếng pháo nổ, lửa sáng lấp ló, khói pháo
bay vào. Thúy lắng nghe tiếng pháo, và gửi mũi khói thơm)
Cái mùi khói pháo thơm lị, phải uống cốc rượu thường
xuân (Rót rượu Anisette uống) Chà! rượu ngon, khói thơm,
gió mát, đêm tung bừng, khoái thưc! Thế mà chui vào gia-
đinh, còn là dọn dẹp, còn là lau chùi, còn là lo lắng, đã được
ung dung thế này đâu! Người ta thực sung sướng chỉ khi nào
một thàn một minh không có ai quấy rối. Hút thuốc một mình
(hút thuốc), uống rượu một mình (uống rượu), ăn kẹo một mình
(ăn kẹo), rồi lại nói truyện một mình, như một thằng diễn.
Ấy, chỉ hơn người có cái diễn. Nếu không diễn dã về nhà chủ
ăn tết, hay dã về nhà anh Lâm. Cũng bởi họ không diễn, nên
năm, sáu người cùng trò với minh, họ đã ai về nhà này dè
hưởng.... hưởng cái gì.... cái khổ bạn bè gia-dinh! Cho cù
đến thằng nhỏ nó cũng thấy cái ngứa về ăn tết nhà què với
kỳ cho chó!

(Cười lớn, rồi dì nện gói trong phòng có vẻ khoan-
khói lâm. Một lát, bác ghế ngồi cạnh bàn, lại rót
rượu uống, lại ăn kẹo, lại hút thuốc lá. Gác nến cháy
cut dần. Thúy ngồi trống cáy nến mà ngáp. Bỗng
ngoài đường lại có tiếng pháo.)

À, ta di dạo phố chốc lát, ngồi một mình mãi cũng chán, kẹo
mứt để dành đến giao-thừa. Phải đây, ra di xem hàng phô
người ta làm gì trong cái giờ vui sướng này. Họ dốt pháo dữ
quá, nhưng không biết lòng họ có vui như pháo không?
Chưa chắc... Nhưng it ra, họ cũng thấy ấm áp, đông đúc, không
trò trội, cò đơn. Dẫu họ không sướng, họ cũng tưởng là họ
sướng, thê cũng dù rồi. (Ra mở một cái cửa sổ khác. Một cái
hiện tượng khác han: trong một nhà bên kia phô, cửa mở, quang
cánh rất tung bừng, rất vui vẻ, một gia đình đông đúc. Thúy
ngậm ngึ, rồi nói): Ma có lẽ họ sướng thực: này cha, này
con, này anh; này em, kia ông cụ già nua, lại mấy thằng bé
con khâu khỉnh, bao nhiêu cái vui êm đềm mà xinh đẹp, dù
làm no cái lòng nguyên vong trưởng giả... Trưởng giả hay
không, cứ biết họ vui sướng là rồi. Còn minh....

(Thúy bỗng nhiên thở dài, ngồi vật xuống ghế. Một lát, đứng
phát dây, ra khép cửa sổ) Còn minh trò trội, đêm ba mươi tết
không có lấy cái miệng thản yêu dẽ mà nhỉ cho an-đì! (Mở
và định ra di thì trông thấy di qua cửa một người dân ông ôm

mấy bánh pháo, giải dứa bé con, cười nói vui vẻ. Thúy thở dài, rồi đóng cửa lại.) Trong khi mấy nghìn mấy triệu con người đang tìm nhau để xum họp, thì mình bị bỏ quên trong một buồng trọ, còn có công lý nào nữa không? Đúng thui-thủi bên cạnh những sự vui sướng của thiên hạ, không ghen, không tức sao được? (Ném điếu thuốc đang hút vào lò sưởi, rồi đi dần bước trong phòng, hai tay chấp sau lưng) Sao mà nóng bức thế này! (Ra mở cửa sổ) May mắn nhất con, cũng mỗi tháng bánh pháo, dù dồn với nhau, sung sướng lắm!

(Tắt mình, vào uống một cốc rượu và châm thuốc hút) Sao mà rượu nhạt nhẽo thế này? Thuốc Camel gì mà lại gây gây như mùi mồ hôi? (Ném điếu thuốc vào lò sưởi, se bao Job rồi châm một điếu) Ủ, cái thuốc này còn khá.

(Nhặt một chiếc kẹo đưa lên miệng, sắp ăn thì ở ngoài lại có tiếng pháo nổ ran. Thúy cau may, vứt kẹo đi, gào lên:)

— Chúng nó làm gì mà dốt pháo lầm thế?

(Lại một nhà khác tiếp tràng pháo khác. Thúy tức mình ra đóng cửa sổ rất mạnh, rồi vào ngồi bên lò sưởi, hai tay bưng lấy tai, dần dần tì khuya lấy vào đầu gối, cái đầu nhảm nghẽn mắt lại. Tiếng pháo dần dần im, Thúy vươn mình đứng dậy, đi nhai mấy hành cùi cho ướt lò, rồi trong ngon lửa cháy lem lems. Một lát ra dáng nóng bức, lại ra mở cửa sổ, thi thoảng khói bay lát vào).

Ủ, cái khói pháo vẫn thơm! Mà sao gió mát lạnh thế này! Giới lại phơi-phơi mưa, dễ chịu quá!

(Đứng hút thuốc một lát rồi quay vào rót rượu uống).

Ban nay mình điên cuồng thật, thấy người vui mà ghê tức thì lạ lùng quá. Xưa nay mình có nhõ nhẽn như thế đâu, mình vẫn mong cho thiên hạ được vui kia mà! Sao mình không sung sướng như họ, họ có cảm minh đâu? Anh Lâm rủ về quê, sao lại không về? Ủ, nghĩ mà đại, về với anh Lâm có phải vui bao nhiêu! Nhất định đòi ở lại... Hay là gọi xe về ngay bây giờ? Sao lại không, nhỉ? (Chạy ra cửa lại đứng) Nhưng khuya quá, còn xe nào nó kéo về tận Thành-trí? Thôi, ra đi dạo phố cho đỡ buồn. (Vào mặc áo, đeo mũ, nghĩ thế nào lại cởi cả ra) Mà dù làm gì cho nhọc sá, lại mua thêm cái bức vào mình.

(Đi du lại trong phòng nhiều lần, vừa hút thuốc lá một cách quen dữ, hết điếu ấy đến điếu khác. Mỗi mét ngồi trước lò sưởi, cởi than cho cỏ việc. Một lát thở dài).

Sao đêm dài thế này? Mà cái buồng này sao rộng mênh mang, làm thế nào cho nó hẹp bớt lại?

(Ngồi quay hẳn mặt vào lò sưởi. Thỉnh thoảng lai thỗi sio miệng một điếu dàn. Sau cùng, ngáp dài rồi gục trán vào hai bàn tay, ngồi im lặng...) Một lát có một cái bóng đàn bà ngồi nghe ở cửa sổ rồi biến mất. Cửa se sít mở, cái bóng ấy lách vào: Tuyết Hồ.

Lớp thứ ba

THÚY, TUYẾT HỒ

(Tuyết Hồ mặc áo nhung bồ quản, ngoại khoác éo tơi nhung peluche màu sám. Sắc đẹp lồng láy của nàng lấm sàng rực cả gian phòng. Nhưng dưới mảng lanh phản son, người ta nhận thấy vết rãnh của cái đời phu hoa đã chấn chưởng. Thúy vẫn gục đầu ở trước lò sưởi. Tuyết Hồ dồn đèn ngồi vào bàn rót rượu uống rồi lẩm lẩm cười. Ngâm điếu Camel, châm lửa ở ngọn nến, rồi nhặt kẹo ăn, nhai lốc cốc. Thúy quay lại, giật mình nhìn Tuyết Hồ trừng trừng. Tuyết Hồ vẫn diêm nhiên hút thuốc).

TUYẾT HỒ (không nhìn Thúy, lại nhìn khói thuốc cười mép) — Chào anh Thúy.

THÚY. — (ngó ngác) Tuyết Hồ đấy ư?

TUYẾT HỒ (vẫn dũng định) Tuyết Hồ đây.

(Thúy lai gẩn cầm cay nén soi tản mắt Tuyết Hồ, lấy tay nhấc cầm nén lên, nhìn một lát).

TUYẾT HỒ. — (vẫn thế). Lạ lầm à? Có phải Tuyết Hồ thực không? Có phải « con chim xanh » ngày xưa đây không?

THÚY. — (buồng cầm Tuyết Hồ, tay vẫn giữ cay nén). Có vào đây từ bao giờ?

TUYẾT HỒ. — (lướt qua Thúy và cười nhạt) Có?

THÚY. — Em vào từ bao giờ?

TUYẾT HỒ. — Từ lúc anh trông thấy em. Anh hỏi làm gì?

(Thúy dắt nén xuống bàn, tay nhét túi quần, cái đầu một lát).

THÚY. — Cô vào đây có việc gì? Chắc có việc cần đến tôi.

TUYẾT HỒ. — (cười mỉa mai) Anh hỏi những câu lả quá!

Sao mà cái mặt sưng sù nặng nề thế kia? Chắc hẳn tôi

TUYẾT HỒ. — Tôi yêu anh, anh còn không tin, sao anh tin được rằng tôi yêu thẳng trạc-phú? Buồn cười chưa? Anh tưởng tôi phải suốt đời thờ phụng ác yểm anh, không phút nào rời, mới là thực yêu anh? Anh muốn tôi chung tình với anh? Anh không hiểu tôi một tí nào cả. Tôi cứ ngờ là anh Thúy cũng thông minh kia đây! — Thế nào, anh không có câu gì chua chát để đáp lại? Tôi cứ tưởng anh cũng hoạt bát, lanh lẹ, có câu trả lời.

bây giờ? Sao lại không, nhỉ? (Chạy ra cửa lại dừng) Nhưng khuya quá, còn xe nào nó kéo về tận Thanh-trì? Thôi, ra di dạo phố cho đỡ buồn. (Vào mặc áo, đổi mũ, nghĩ thế nào lại cởi cả ra) Mà đi làm gì cho nhọc sá, lại mua thêm cảm hực vào mình.

TUYẾT HỒ. — (vẫn thề). Lạ lầm à? Có phải Tuyết Hồ thực không? Có phải « con chim xanh » ngay xưa đây không?
THÚY. — (buông cầm Tuyết Hồ, tay vẫn giữ dây nén). Cò vào dây từ bao giờ?
TUYẾT HỒ. — (hởm Thúy và cười nhạt) Cò?

THÚY. — Em vào từ bao giờ?

TUYẾT HỒ. — Từ lúc anh trông thấy em. Anh hỏi làm gì?
(Thúy đặt nến xuống bàn, tay nhét túi quần, cái đầm một lát).

THÚY. — Cò vào đây có việc gì? Chắc có việc cần đến tôi.

TUYẾT HỒ. — (cười mỉa mai) Anh hỏi những câu lạ quá! Sao mà cái mặt sưng sà nặng nè thế kia? Chắc hẵn đói, hay đau bụng? Tôi nghiệp!

TUYẾT HỒ. — (tức mình) Thưa cò, tôi không hề quen biết cò, ...hay tôi quên rồi.

TUYẾT HỒ. — (vẫn thề). Nhưng tôi còn nhớ thì sao?

THÚY. — Đương đêm vào nhà người ta, dàn bà con gái đâu lại có thể?

TUYẾT HỒ. — (mỉm cười, mỉa mai). Anh nói với ai thế? Nói với tôi chẳng? Anh ngộ-nghĩnh quá.

THÚY. — (vẫn cười) Ngộ-nghĩnh huy diệu, mặc tôi. Xin cò đừng cho tôi yên lặng.

TUYẾT HỒ. — Nào tôi có đòi nói truyện với anh đâu!

THÚY. — Tôi trông cò không nên trông thấy tôi nữa thì phải.... Cò nên giữ cho tôi khỏi mất cái nhã nhặn....

TUYẾT HỒ. — Nghĩa là?

(Thúy không đáp, ra mở cửa chỉ tay ra ngoài đường. Tuyết Hồ cười, đứng dậy, ngâm lệch thuốc lá về một bên thùng thính dí ra phía cửa. Thúy từ phía cửa đi vào, không nhìn Tuyết Hồ. Tuyết Hồ ra đến bức cửa, quay lại, một tay chống cạnh sườn, một tay vิต cánh cửa, hai chân vắt chéo).

TUYẾT HỒ. — Chào anh Thúy (Thúy không quay lại). Chào ông Thúy. (Thúy nhìn mà không đáp) Xin kính chào ông Thúy là chủ nhân cái gian phòng hùm quanh này. (Thúy vẫn không đáp) Anh Thúy, tôi thương anh lắm, vì tôi trông thấy anh cầu-kính nực cười quá. Anh giận tôi? Anh ghét tôi? Tai làm sao mới được chứ? Tại... có một hôm... tôi không muốn yêu anh nữa, tôi bỏ anh... để yêu một anh trạc-phú? Có thể thôi? Thế bây giờ, tôi bỏ anh trạc-phú, tôi yêu anh thì anh tính sao?

THÚY. — (mỉa mai). Cò yêu tôi? Cò ai tin được cái lời dối đá ấy?

TUYẾT HỒ. — Tôi yêu anh, anh còn không tin, sao anh tin được rằng tôi yêu thẳng trạc-phú? Buồn cười chưa? Anh tưởng tôi phải suốt đời thờ phượng ác yểm anh, không phút nào rời, mới là thực yêu anh? Anh muốn tôi chung tình với anh? Anh không hiểu tôi một tí nào cả. Tôi cứ ngờ là anh Thúy cũng thông minh kia đây! — Thế nào, anh không có câu gì chua chát để đáp lại? Tôi cứ tưởng anh cũng hoạt bát, lanh lợi như mọi người!

THÚY. — (vẫn ngồi im).

TUYẾT HỒ. — Đã lâu nay không được gặp anh, nên tôi cũng không nhớ đến anh nữa. Nếu nhớ thì đã tìm đến anh trong những ngày phong trần,... vì tôi có lúc phong trần lắm, nhưng tôi không phản nản, tôi vẫn sống thản-nhiên bên cạnh cái sướng, cái khổ. Anh trông bây giờ tôi phong lưu lảm (chỉ quần áo và đồ trang sức) và giàu lảm (mở vi lấp một cuốn giấy bạc vứt xuống đất), có phải tôi đến xin tiền anh đâu! Tôi đi chơi phô, xem thiên hạ họ ăn Tết, cũng chưa định tôi nay sẽ siêu bat vào đâu. Ở qua nhà anh, thấy cửa sổ, mà anh buồn, sực nhớ đến cái tình năm xưa, vào thăm anh, muốn cho gian phòng này lại vang những tiếng cười ròn cùng những lời êm ái. Tôi không biết tôi còn yêu anh không? Nhưng cần gì biết? Tôi không yêu anh, mà anh tưởng là tôi yêu, chẳng là hay cho anh ư? Nhưng anh không muốn tưởng thế, thì cũng mặc anh. Còn tôi, nếu không làm cho anh vui được, thì ở đây cũng vô ích.

(Tuyết-Hồ vứt mảnh thuốc đang hút, thủng thỉnh vào lối đi khác, nhất mực chiếc kèo rời cháo để ra vè).

TUYẾT HỒ. — Thôi, chào anh Thúy, em đi...

THÚY. — (chạy theo năm lại) Em đi đâu bây giờ?

TUYẾT HỒ. — Chính em cũng không cần biết, hướng nữa là anh!

THÚY. — Em Tuyết-Hồ, đêm hôm nay thiên hạ đều vui, một mình anh buồn ủ-rũ trong gian nhà vừa rộng lại vừa lạnh, mà em cũng không biết là đi đâu, vậy em ở đây với anh cho chúng ta cùng được hưởng một giây phút êm đềm, rồi biết đâu...

TUYẾT HỒ. — Biết đâu, anh lại chẳng gọi truyện cũ, mà đuổi em đi như ban nãy?

THỦY. — Tuyết-Hồ vẫn có cái giọng mỉa mai dọc ác như
ngay xưa! Em hãy quên hết cả những truyện...

TUYẾT-HỒ. — Thịt em vẫn quên, có nhớ dai như anh đâu!

THỦY. — Em ở đây, nhé? (ra đóng cửa, khóa cẩn thận rồi
quay lại, giật Tuyết-Hồ vào bàn). Ta uống rượu nghênh
xuân, uống cho thật say sưa, rồi em nói cho anh nghe những
lời em ái...

TUYẾT-HỒ. — (cười) Nực cười cho anh Thủý, duỗi người ta
dì, rồi lại khóa cửa để giữ người ta lại! Anh tưởng khóa cửa
tôi không trốn được? Tuyết-Hồ mà anh đã gọi là « con chim
xanh » lại không biết bay qua cửa sổ mà thoát thân sao?

THỦY. — (cười, nám tay Tuyết-Hồ). Nếu anh đóng nốt cửa
só thì « con chim xanh » bay đi đâu?

TUYẾT-HỒ. — (ngả vào vai Thủý, ngược mắt nhìn Thủý rồi
cười). Nó sẽ bay trốn vào trái tim của anh... và nó sẽ nằm
yên ở trong đó.

THỦY. — Ô! Tuyết-Hồ! Tuyết-Hồ ngoan quá!

TUYẾT-HỒ. — (nèp vào Thủý, cười một cách nồng nàn, đưa
con mắt dâm dâm nhìn Thủý, rồi sẽ đưa tay vuốt má Thủý, nói
nhô). Vâ cả Thủý nữa, Thủý cũng ngoan lắm...

(Ngoài phông lụa có pháo nổ. Hồi người lắng
im nghe tiếng pháo, con mắt lầm lìm cò vè khoan
khoái lắm).

Hạ màn.

ĐOÀN PHÚ TỬ

Các bạn nhớ giữ lấy tập này và những tập khác để hết năm đóng
lại thành sách.

TỰ-LỤC VĂN-DOÀN

(được quyền giám đốc của ông Nguyễn-tường-Tam)

Đã xuất bản:

HỘN BƯỚM MƠ THIỀN của KHÁI-HUNG (chiến bản hổ).
VÀNG VÀ MÀU của THẾ-LỘ;
ANH PHẢI SỐNG của NHẤT-LINH và KHÁI-HUNG

Đương in:

NÜA CHÜNG NUÂN của KHÁI-HUNG;
HỘN BƯỚM MƠ THIỀN của KHÁI-HUNG (in lần thứ hai).

Sắp in:

MÁY VĂN THO của THẾ-LỘ;
GIÒNG NGƯỞC NGƯỞC của TÝ-MỜ;
GÀNH HÀNG HOA của KHÁI-HUNG và NHẤT-LINH.

MANUFACTURE DE BONNÉTERIE

CỰ-CHUNG

SPÉCIALITÉ DE :

Pull'over - Chandail - Gilet
droit - Gilet tailleur - Combi-
naison et costume pour enfant
Maillot et Bas sport, etc...

DES NOUVEAUTÉS
en dessin Jacquard

Imp. sp. du PHONG-HÓA — Le Gérant : PHẠM-NỮC-NINH

certifié l'usine

Khen ai sưa giục cô mình,
Buồn rượu Văn-Điền cho tình
(say sura,
Rượu ngon, càng nhấp càng ưa,
Người ngoan càng thay càng
(ngơ ngẩn lòng.

RƯỢU VĂN-ĐIỀN